

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 26 października 2018 roku, Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. z dnia 10 lipca 2018 roku w ten sposób, że przyznał B. P. prawo do zasiłku chorobowego w wysokości nieobniżonej o 25% za okres od 14 kwietnia 2018 r. do 6 maja 2018 r.

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne:

B. P. podlegała ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł..

Około miesiąc przed niezdolnością do pracy wnioskodawczynie, rozpoczynającą się od dnia 7 kwietnia 2018r., zmarł pracodawca – A. K.. B. P. rozmawiała telefonicznie z córką zmarłego A. K., która oświadczyła, że nie ma nic wspólnego z działalnością gospodarczą, prowadzoną przez jej ojca.

Za życia A. K., wszystkie zwolnienia lekarskie, pracownicy przekazywali jemu osobiście. A. K. zawsze był obecny w pracy.

Po śmierci A. K., B. P. oraz inni pracownicy, nie świadczą żadnej pracy w swoim dotychczasowym zakładzie pracy począwszy od dnia 15 marca 2018 r.

Zaświadczenie lekarskie B. P. (...), obejmowało okres niezdolności wnioskodawczynie do pracy, od 7 kwietnia 2018r. do 6 maja 2018r. Wystawione było w dniu 9 kwietnia 2018 r.

W środę 11 kwietnia 2018 r. B. P. przekazała powyższe zaświadczenie A. R. – księgowej swojego zakładu pracy, która zobowiązała się dostarczyć je do ZUS. Wnioskodawczynie nie miała możliwości przekazać zwolnienia nikomu innemu, bowiem, poza A. K., jedyną osobą zajmującą się, w zakładzie pracy, sprawami administracyjnymi, była A. R..

Zaświadczenie lekarskie B. P., wystawione w dniu 9 kwietnia 2018 r., wpłynęło do ZUS dopiero w dniu 10 maja 2018 r.

Na tydzień przed rozprawą, w dniu 26 października 2018 r., wnioskodawczynie powzięła wiedzę o powołaniu kuratora dla spółki, będącej jej zakładem pracy.

Sąd Rejonowy ustalił stan faktyczny w oparciu o dokumenty znajdujące się w aktach sprawy, których autentyczność nie była przez strony kwestionowana, a także w oparciu o wiarygodne zeznania wnioskodawczynie. Pełnomocnik organu rentowego nie składał żadnych wniosków dowodowych.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

W zaskarżonej decyzji organ rentowy przyznał B. P. prawo do zasiłku chorobowego, którego wysokość za okres od 14 kwietnia 2018 r. do 6 maja 2018 r. została obniżona o 25%.

Zgodnie z art. 62 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 stycznia 2016r.:

1. Zaświadczenie lekarskie ubezpieczony jest obowiązany dostarczyć nie później niż w ciągu 7 dni od daty jego otrzymania płatnikowi zasiłków, z uwzględnieniem ust. 2.

2. Ubezpieczony, o którym mowa w art. 61 ust. 1 pkt 2 lit. a, obowiązany jest dostarczyć zaświadczenie lekarskie w ciągu 7 dni od daty jego otrzymania płatnikowi składek, który przekazuje je niezwłocznie do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, podając datę dostarczenia tego zaświadczenia przez ubezpieczonego.

3. Niedopełnienie obowiązku, określonego w ust. 1 i 2, powoduje obniżenie o 25% wysokości zasiłku przysługującego za okres od 8 dnia orzeczonej niezdolności do pracy do dnia dostarczenia zaświadczenia lekarskiego, chyba że niedostarczenie zaświadczenia nastąpiło z przyczyn niezależnych od ubezpieczonego.

4. Ubezpieczony, uprawniony do zasiłku macierzyńskiego z więcej niż jednego tytułu, jest obowiązany do poinformowania każdego płatnika zasiłku o prawie do zasiłku macierzyńskiego z innych tytułów oraz jego wysokości.

5. W przypadku gdy ubezpieczony jest uprawniony do zasiłku macierzyńskiego z więcej niż jednego tytułu, a łączna kwota wypłacanych zasiłków macierzyńskich jest niższa niż wysokość świadczenia rodzicielskiego, podwyższony zasiłek macierzyński, o którym mowa w art. 31 ust. 3a, wypłaca płatnik wskazany przez ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 6.

6. W przypadku, o którym mowa w ust. 5, gdy jednym z płatników zasiłku, jest Zakład Ubezpieczeń Społecznych, podmiotem wypłacającym kwotę podwyższenia jest Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

Przepisy ust. 4, 5 i 6 weszły w życie w dniu 1 stycznia 2016r.

Organ rentowy dokonał obniżenia wysokości zasiłku B. P. w oparciu o art. 62 ust. 3 w/w ustawy.

W przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy uznał, iż B. P. dopełniła obowiązku dostarczenia zaświadczenia lekarskiego w terminie 7 dni określonym w art. 62 przytoczonej ustawy podmiotowi w tym przepisie wskazanemu, którym na gruncie niniejszej sprawy jest pracodawca ubezpieczonej. Zaświadczenie lekarskie zostało wystawione w dniu 9 kwietnia 2018r., natomiast już w dniu 11 kwietnia 2018r. ubezpieczona przekazała to zaświadczenie księgowej swojego zakładu pracy A. R., która była jedyną osobą poza zmarłym A. K., która zajmowała się sprawami administracyjnymi w zakładzie pracy, w którym pracowała ubezpieczona.

Fakt, iż zaświadczenie lekarskie z dnia 9 kwietnia 2018r. zostało dostarczone do ZUS, dopiero w dniu 10 maja 2018r. pozostaje poza zakresem okoliczności, zależnych od ubezpieczonej. Przekazała ona, bowiem, owo zaświadczenie A. R., która zobowiązała się dostarczyć je do ZUS. Przyczyny niedostarczenia, niezwłocznie, tego zaświadczenia do organu rentowego przez A. R., pozostają poza zakresem zainteresowania Sądu, w niniejszej sprawie, bowiem niezależnie od tego, jakie one są i tak należy przyjmować, że są one niezależne od ubezpieczonej. B. P. przekazała bowiem zaświadczenie lekarskie osobie uprawnionej do działania w imieniu jej zakładu pracy, natomiast zaniechania zakładu pracy w niezwłocznym przekazaniu zaświadczenia lekarskiego do ZUS nie mogą obciążać ubezpieczonej.

Wobec powyższego Sąd Rejonowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał B. P. prawo do zasiłku chorobowego w wysokości nieobniżonej o 25% za okres od dnia 14 kwietnia 2018 r. do 6 maja 2018 r.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w wyroku.

Apelację od w/w wyroku Sądu Rejonowego złożył organ rentowy i zaskarżył wyrok w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. Naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, a to:

a) Art. 212 §1 zd. Drugie k.p.c. poprzez niewyjaśnienie wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, tj. nie zweryfikowanie czy, w jakiej dacie oraz komu B. P. dostarczyła zwolnienie lekarskie (...) orzekając o niezdolności do pracy za okres od 7 kwietnia 2018 r. do 6 maja 2018 r.,

b) Art. 217 §1, art. 217 §2, art. 217 §3 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c., art. 232 k.p.c. i art. 236 k.p.c. poprzez nierozpoznanie wniosku dowodowego B. P. w przedmiocie dopuszczenia dowodu z zeznań świadka A. R., zgłoszonego w odwołaniu od decyzji z dnia 10 lipca 2018 r. i nieprzeprowadzenie tego dowodu, w sytuacji gdy był on powołany na istotne okoliczności sporne między stronami,

c) Art. 233 §1 błędne ustalenie na podstawie zeznań ubezpieczonej B. P., że zmarł właściciel pracodawcy – A. K., w kontekście tego, że płatnikiem była spółka z o.o. jako osoba prawna,

d) Art. 3 ustawy z dnia 28 listopada 2014 r. Prawo o aktach stanu cywilnego (Dz. U. z 2016 r., poz. 2064) w zw. z art. 244 §1 k.p.c. i art. 76 k.p.a. poprzez jego niezastosowanie polegające na ustaleniu na podstawie zeznań ubezpieczonej B. P., że zmarł właściciel pracodawcy (ściślej wspólnik sp. z o.o.) podczas gdy jedynym dowodem stanowiącym potwierdzenie śmierci jest akt zgonu

2. Naruszenie prawa materialnego, a to:

a) Art. 62 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2017 r., poz. 1368 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym przez 1 stycznia 2016 r. poprzez wykładnię i przyjęcie, że niedostarczenie przez B. P. płatnikowi zaświadczenia lekarskiego (...) orzekającego o niezdolności do pracy ubezpieczonej za okres od 7 kwietnia 2018 r. do 6 maja 2018 r. w terminie 7 dni od jego otrzymania, nastąpiło z przyczyn niezależnych od ubezpieczonej.

W konsekwencji organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 8 kwietnia 2019 r. pełnomocnik ZUS poparł apelację, a wnioskodawczyni wniosła o oddalenie apelacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd pierwszej instancji wydał trafne orzeczenie, znajdujące oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym i obowiązujących przepisach prawa.

Wbrew twierdzeniom apelacji, Sąd drugiej instancji nie dopatrywał się w postępowaniu pierwszoinstancyjnym naruszenia przepisów prawa materialnego czy przepisów postępowania, skutkujących koniecznością zmiany czy uchylecia zaskarżonego wyroku.

Zarzuty naruszenia przepisów prawa procesowego art. 212 §1 pkt 2 k.p.c. oraz art. 217 §1, §2 i §3 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c., art. 232 k.p.c. i art. 236 k.p.c., art. 233 §1 k.p.c., art. 3 ustawy z dnia 28 listopada 2014 r. Prawo o aktach stanu cywilnego w zw. z art. 244 §1 k.p.c. i art. 76 k.p.a. należy uznać za chybione.

W ocenie Sądu Okręgowego, ustalenia dokonane przez Sąd Rejonowy i ocena zgromadzonego w postępowaniu materiału dowodowego, jest, co do zasady, prawidłowa.

Sąd Rejonowy, w oparciu o zebrany w sprawie, materiał dowodowy, w postaci dokumentów oraz zeznań wnioskodawczyni, ustalił prawidłowo stan faktyczny. Ubezpieczona, na rozprawie, była przesłuchiwana w charakterze strony. Na rozprawie obecny był pełnomocnik organu rentowego, który zadawał ubezpieczonej pytania. Organ rentowy, w toku postępowania, nie kwestionował dokumentów ani nie zgłaszał zastrzeżeń do protokołu ani nie zgłaszał żadnych wniosków dowodowych.

Zarzuty skarżącego sprowadzają się, w zasadzie, jedynie do polemiki ze stanowiskiem Sądu. Apelujący przeciwstawia, bowiem, ustaleniom faktycznym i ocenie, dokonanej przez Sąd pierwszej instancji, swoje ustalenia stanu faktycznego oraz analizę, zgromadzonego materiału dowodowego. Odmienne, zebranego w sprawie materiału dowodowego,

przedstawiona przez organ rentowy, a w zasadzie odmienne wnioski, wyprowadzone na podstawie tych samych okoliczności, pozostają jedynie w sferze dyskusji i nie są wystarczające do uznania, że Sąd Rejonowy dopuścił się obrazy przepisów postępowania, a jego ocena jest dowolna.

Wbrew twierdzeniom organu rentowego Sąd Rejonowy wszechstronnie rozważył cały, zebrany w sprawie, materiał dowodowy, odniósł się do wszystkich dowodów. Wskazał, na jakich dowodach oparł się, przy ustalaniu stanu faktycznego.

Zarzut nierozpoznania wniosku dowodowego B. P., w przedmiocie dopuszczenia dowodu z zeznań świadka A. R., zgłoszonego w odwołaniu od decyzji z dnia 10 lipca 2018 r., nie można uznać za zasadny albowiem ubezpieczona takiego wniosku nie składała w odwołaniu. Wnioskodawczyni, w odwołaniu, wskazała jedynie, że zaświadczenie lekarskie o niezdolności do pracy za okres od 7 kwietnia 2018 r. do 6 maja 2018 r. przekazała księgowej spółki (...) w dniu 11 kwietnia 2018 r. Podała, że nie wie dlaczego zostało ono złożone do ZUS z opóźnieniem oraz wskazała, że dysponuje jedynie numerem telefonu do A. R..

Należy wskazać, że art. 6 k.c., stanowiąc o regule rozkładu ciężaru dowodu, wskazuje obowiązki stron w zakresie dowodzenia. Zgodnie treścią tego przepisu na wnioskodawczyni spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jej roszczenie, a na stronie pozwanej obowiązek udowodnienia okoliczności niweczujących to roszczenie i uzasadniających jej wniosek o oddalenie powództwa. Strona winna, bowiem, przytaczać okoliczności faktyczne i dowody również wtedy, gdy chce odeprzeć wnioski i twierdzenia strony przeciwnej /por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 28 marca 2018 r. I ACa 1261/17 Legalis Numer 1781676/ W rozpoznawanym przypadku, celem odparcia twierdzeń ubezpieczonej, organ rentowy nie przedstawił żadnych dowodów na poparcie, zgłaszanej przez siebie tezy, iż ubezpieczona, z uchybieniem 7-dniowego terminu, złożyła do pracodawcy, zaświadczenie o niezdolności do pracy. Zdaniem Sądu, powyższe stanowi, wyłącznie, interpretację zdarzeń, prezentowaną przez organ rentowy. Skoro, w ocenie organu rentowego, należało przesłuchać księgową A. R. w charakterze świadka, na okoliczność dostarczenia jej zaświadczenia lekarskiego przez ubezpieczoną, to niewątpliwie, ZUS winien wykazać inicjatywę dowodową w tym zakresie – pełnomocnik organu rentowego był obecny na rozprawie i nie zgłaszał żadnych wniosków dowodowych.

Nadto wskazać należy, że w niniejszej sprawie płatnikiem składek jest spółka z o.o., nie mniej jednak nie budzi wątpliwości, że spółka działa przez swoje organy. Przy czym ustalono bezspornie w procesie, że sprawami administracyjnymi w spółce zajmował się zmarły A. K. oraz księgowa A. R., tym samym niewątpliwie przekazanie zwolnienia lekarskiego spółce mogło nastąpić tylko do rąk w/w osób. Tym samym, z uwagi na śmierć A. K., zaświadczenie lekarskie od ubezpieczonej w imieniu spółki mogła przyjąć jedynie księgowa – ustalenia Sądu Rejonowego w tym zakresie, na podstawie zeznań ubezpieczonej, są spójne, logiczne i nie zostały skutecznie podważone w niniejszym procesie.

Natomiast okoliczność, że A. K. zmarł nie była kwestionowana przez organ rentowy w toku postępowania.

Mając na względzie powyższe wszystkie zarzuty naruszenia prawa procesowego, wskazane w apelacji przez organ rentowy, należy uznać za chybione.

W oparciu o powyższe, trzeba wskazać, że nieuwzględnienie zarzutów naruszenia prawa procesowego, czyni także niezasadnym, zarzut naruszenia prawa materialnego art. 62 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2017 r., poz. 1368 ze zm.), w brzmieniu obowiązującym przez 1 stycznia 2016 r.

Mając na względzie powyższe, na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Okręgowy apelację skarżącej jako bezzasadną oddalił.

Przewodniczący: Sędziowie:

K.K.-W.